

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 20 листопада 2014 року № 47 (574)

ДЕНЬ ГІДНОСТІ І СВОБОДИ

Завтра, 21листопада – День гідності і свободи. Тепер це свято Україна відзначатиме щорічно 21 листопада – відповідно до Указу Президента.

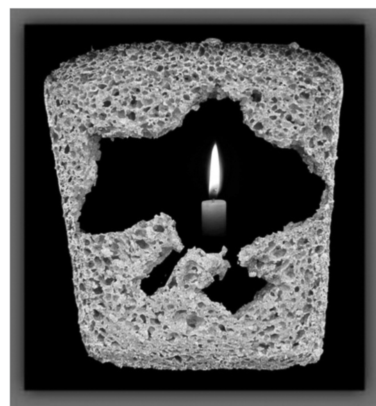
Саме ця дата стала знаковою в новітній історії України. 21 листопада 2004 року кияни, обурені фальшуванням результатів президентських виборів, зранку вийшли на Майдан Незалежності. Їх було декілька сотень. А в полудень – вже десятки тисяч. Підвечір – сотні тисяч українців прибули на Майдан, щоб захистити своє право на Свободу. І захистили! Вистояли. Перемогли. Сьогодні є чимало охочих трактувати цю історичну подію з жалем і розчаруванням, мовляв, лідери не виправдали сподівань народу на оновлення країни. Це – лише напівправда. Бо причина «того, що не збулося» – не лише в лідерах, а в кожному з нас, не готових на самопожертву, на труд мозільний, на… Втім, минуть роки. Історія винесе свій присуд. І майбутні покоління українців поставлять пам'ятники. Кому? Тим, хто бодай нагадав людям, що бути українцем – це честь. Через дев'ять років, 21 листопада 2013 року, українська молодь вийшла на Майдан, щоб захистити Гідність нації та її європейський вибір. Українці здолали страх. Українці боролись за волю та честь і всьому світові продемонстрували, що найвищими цінностями для них є Свобода і Гідність. Дорогою ціною заплачено за нашу перемогу. Життями героїв Небесної сотні, чиї душі відлетіли у вирій і звідти моляться за Україну.

Сьогодні наша Батьківщина в небезпеці. Та ми врятуємо її від диких наїзників, від московської орди. Зрештою, плата за свободу була відвічно високою…

 АНОНС

ЗАПАЛИ СВІЧКУ ПАМ'ЯТІ…

Національні пам'ятні заходи до 81-их роковин Голодомору-геноциду відбудуться 22 листопада 2014 року під гаслом «Голодом вбивали нашу свободу. Не підкорені у '33-му – непереможні сьогодні». Про це інформує громадський комітет із пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932–1933 років в Україні.

Упродовж пам'ятного тижня 17–22 листопада відбудуться наступні заходи:

18 листопада. *12.00* – урок пам'яті в Меморіалі жертв Голодомору «Опір українців вбивству голодом у 1932–1933 рр.», прочитає науковий співробітник Українського інституту національної пам'яті, к. ф. н. Олександр Штоквиш (місце проведення: Національний музей «Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні», вул. Лаврська, 3).

19 листопада. *13.00* – акція «Нескорені голодом: забута боротьба» (місце проведення: Національний музей «Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні» вул. Лаврська, 3). 19 листопада, *18.30* – прем'єра французького фільму «Голодомор. Забутий геноцид» (місце проведення: Український дім, вул.Хрещатик, 2).

20 листопада. *11.00* – Презентація книги «Голодомор 1932–1933 років в Україні за матеріалами кримінальної справи № 475» (місце проведення: Центр культури і мистецтв Служби безпеки України, вул. Ірининська, 6). *14.00* – Відкриття фото-документальної виставки «Спротив геноциду» про історію повстань українців проти сталінської політики колективізації (місце проведення: Український дім, вул.Хрещатик, 2).

22 листопада. *15.00* – скорботні заходи до 81-х роковин Голодомору 1932–1933 рр. на території Національного музею «Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні»; *16.00* – загальнонаціональна хвилина мовчання та всеукраїнська Акція «Запали свічку пам'яті».

Нагадаємо, указ про утворення організаційного комітету по підготовці та проведенню заходів до Дня пам'яті жертв голодоморів підписав Президент Петро Порошенко. Оргкомітет за участі громадськості було утворено рішенням уряду на чолі з Міністром культури.

(Продовження теми на стор. 4–5.)

ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

ГОЛОДОМОР НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ

Марія ОЛІЙНИК

Закінчується важкий, кривавий рік в Україні, що розпочався подіями на Майдані. Підсумовуючи, констатуємо: на Майдані відбулася справжня Революція Гідності, без жодного перебільшення. Повстали громадяни України, які не хотіли жити під керівництвом банди кримінальників. Сподівались на справжнє очищення державного організму, люстрацію, судів над винними. Потім виплив лозунг «жити по-новому». В результаті до влади прийшли люди, які поховорили Революцію Гідності. Вони успішно здали Крим. Крок за кроком здають Донбас.

Спочатку появилась постанова від 7 листопада 2014 р. № 595 Кабінету міністрів України «Деякі питання фінансування бюджетних установ, здійснення соціальних виплат населенню та надання фінансової підтримки окремим підприємствам і організаціям Донецької та Луганської областей».

Закінчення на 3-й стор.

 АНОНС

Міжнародна конференція «Балто-Чорноморський регіон: суспільно-політичні актуалії»

21 листопада 2014 року в м. Києві відбудеться міжнародна конференція «Балто-Чорноморський регіон: суспільно-політичні актуалії». Проведення конференції приурочено до відзначення Дня революції Гідності та до 71-ої річниці Антибільшовицького Блоку Народів (АБН).

На конференції обговорюватимуться питання спільної безпеки країн Балто-Чорноморського регіону та налагодження ефективної співпраці між ними. Також планується створення відкритого Балто-Чорноморського Альянсу з представниками України, Литви, Латвії, Естонії та Білорусії. Передбачається залучення до Альянсу й інших держав.

Попередньо підтверджено зацікавленість і участь депутатів парламентів України, Литви, Латвії, представників посольств, знаних політиків, громадських діячів, а також науковців, міжнародних експертів та аналітиків.

Серед спікерів: Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, Голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі, доктор юридичних наук, професор Василь Костицький, Голова Білоруської Партії Свободи Сергій Висоцький, а також доктор медичних наук, професор, представник білоруської партії Народно-Патріотичних Сил Олександр Островський, керівник комітету Стратегії Литовського Національного Союзу Гінтарас Сонгайла, Сігнатор Литовської республіки Казімірас Уока та інші.

Запрошуються представники Посольств, а також партій, громадських організацій та ЗМІ.

Час проведення конференції: 10.00-18.00.

Адреса: вул. Хрещатик, 2, Національний центр ділового та культурного співробітництва «Український Дім», конференц-зал.

Координатори:

Ольга Бондар-Різниченко, e-mail: tytarstdmtr@gmail.com, моб. т.: +380962830429; тел/факс +380442353761, м. Київ, вул. Антоновича, 36,

Сергій Висоцький, e-mail: s/vysocky@i.ua, +380980690168, тел./факс +380442353761, м. Київ, вул. Антоновича, 36.

Організатори конференції: Конгрес Українських Націоналістів (КУН), Білоруська Партія Свободи (БПС), Державне підприємство «Національний центр ділового та культурного співробітництва «Український Дім».

За фінансової підтримки: Всеукраїнський благодійний фонд «Соборність», Благодійний фонд Андрія Лопушанського.

Прес-служба КУН

(Чит. стор. 2)

Дорогі читачі! Розпочалася передплата на газету «Нація і держава» на 2015 рік.
Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2015 рік.
Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 9 грн. 46 коп., на 3 місяці – 28 грн 38 коп., на 6 місяців – 56 грн 76 коп., на рік – 113 грн 52 коп.
Передплатіть газету для себе, своїх рідних та друзів, зробіть внесок у розвиток української патріотичної преси.

НА ПУЛЬСІ

«ПРОБІГ НА МАЙДАН»:

естафета Варшава-Київ

18–21 листопада 2014 року

У Києві 21 листопада відбудеться фінальна частина ініціативи «Пробіг на Майдан».

Об 11:00 до спортсменів біля станції метро Політехнічний інститут долучаються кияни і біжать разом (просп. Перемоги і бульв. Тараса Шевченка – вул. Хрещатик – Майдан Незалежності).

ФІНІШ ЕСТАФЕТИ ЗАПЛАНОВАНО НА 21 ЛИСТОПАДА 2014 РОКУ. Кілька останніх кілометрів до фінішу бігтимемо всі разом. Сподіваємось також, що до нас приєднаються і кияни. Тоді наш маршопробіг перетворився на маніфестацію пам'яті та пацифістський парад за нашої спільної участі.

Ініціаторами ідеї є директор Першої програми Національної радіокомпанії Польщі Каміль Домброва та засновник акції «Польща бігає» Пйотр Пацевич.

Кінцевим пунктом естафети, яка стартуватиме у Варшаві, стане Майдан Незалежності у Києві. Фініш естафети заплановано на 12:00 21 листопада 2014 року. Він припадає на першу річницю Євромайдану та десяту – Помаранчевої революції.

Провідною ідеєю «Пробігу на Майдан» є вшанування українського героїзму та вияв вдячності за нагадування Польщі та Європі про те, наскільки важливими є європейські цінності. Хочемо висловити свою солідарність з Україною, а також голосно заявити про те, що «inter arma musae NON silent», тобто мистецтво (також і мистецтво бігу) не може мовчати навіть тоді, коли Україна перебуває у стані війни за свою державність. Наш пробіг є пацифістською ініціативою і виявом протесту щодо російської агресії.

План фінальної частини марафону «Biegiem na Majdan» у Києві:

11:00 – біля метро «Політехнічний інститут» приєднуються марафонці з Києва (маршрут на картинці);

12:00 – фініш на Майдані;

12:00–12:30 – покладання квітів;

12:45–13:15 – відкриття фото виставки;

13:30–14:30 – обід;

14:30 – прес-конференція в Главкомі.

Співорганізатори: Польський інститут в Києві, Громадський сектор Євромайдану, Фундація «Відкритий діалог» Open Dialogue Foundation.

Українські учасники: Марафонский Клуб «Тарас Бульба» http://www.marathonclub.com.ua/

Інформаційні партнери:

Главком: http://glavcom.ua/

Громадське ТВ: http://www.hromadske.tv/

Контактна особа:

Олександр Мельник (098) 74-33-900.

Кияни! Приєднуйтеся! Українцям разом із поляками судилося утверджувати європейські цінності. Разом – переможемо!

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

БЕЗСТРАШНІ ВІДЧАЙДУХИ: «ПЕРЕМИР'Я – ЦЕ ДУРНЯ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Минулий тиждень «Вільних людей» був дуже насиченим. Побували 11 листопада в Башкірівці і переконалися, що нарешті (не пройшло й півроку) розконсервували бойову техніку зі складів. Усе серйозно. В машинах окремі деталі загорнуті у промаслений папір. Екіпажі за словами командирів, підготовлені, старанні, неговіркі. Їдуть одразу на передову. Але ні теплими речами, ні інструментами для облаштування нових позицій не забезпечені. Тому «Вільні люди» – Вадим Приходченко з Валентином Бондаренком відвезли їм пічки, теплі речі, бензопилу, болгарку, навіть лопати новенькі. Тут же, на ходу, передзвонили у Щастя. Наших на першому блокпосту у цей день обстрілювали як ніколи. Айдарівці кажуть, що готуються до штурму окупантів ТЕС. Це сьогодні на Луганщині як донецький аеропорт.

«Вільні люди» добралися до найнещаснішого у світі, нещадно обстрілюваного Щастя 15 листопада. Привезли арті 92-ій бригаді, бус фольцваген т4 і ще один безпілотник, ну й дуже прикольні, легкі і з купою кишеньок і капюшончиками теплі куртки зі штанами. Здивувались, коли під крайнім з нашого боку мостом раптом вигинув легендарний козак Гаврилюк, тепер вже народний депутат, із данськими тележурналістами. Їх супроводжували бійці батальйону «Айдар», які біглою англійською відповідали на їхні питання. З-під мосту залишилось тільки під'їхати до розвідників, передати рації, глушники і консерви. Але тут почався сильний обстріл. Двох поранених бійців доправили до шпиталю. І вже збиралися повертатися.

Стемніло. Можна було їхати тільки з вимкнутими фарами перед нашим блокпостом. І на цей раз не пощастило. Наїхали на бетонні блоки. В результаті – відірване колесо. І от наступні три дні Валіку Бондаренкові зі своєю дівчиною довелось повоювати у лавах «Айдару» і побувати на Луганській ТЕС. Дуже їх вразила масштабність. І тим, як її укріпили наші бійці. Ця робота по захисних укріпленнях ні в день, ні вночі не зупиняється. Бо обстрілюють сепари ТЕС постійно. І треба ремонтувати згорілі блоки і техніку. Хлопці на ТЕС вперше у житті побачили волонтерів. Ніхто ніколи ще до них не доїжджав. Звісно, голі там і босі. Але дух в них дуже сильний. І зовсім ніхто не реагує на обстріли ворожої артилерії. Вночі десь з третьої ночі гуркіт, як нібито земля розверзається. Але виявляється, і до цього людина може звикнути.

Поки Валік Бондаренко ремонтував під акомпанемент рашівських градів бус у Щасті, «Вільні люди» Богдан Ткачук і Юрій Лихота, 16 листопада поїхали в Піски. Я їм ще з Києва латиського «снайпера» підкинула. Хлопця з митниці забрали наші конгресівці – там з нього хотіли, певно, хабарів, він не давав, і тому були проблеми. Думали, виступить на конференції, він працює в їхньому парламенті, а Яніс одразу захотів їхати на фронт. Бо, каже, чим більше прибалтів буде воювати проти москалів в Україні, тим менше шансів москалям дійти до Прибалтики. Так що зранку у неділю «Вільні люди» забрали Яніса на вокзалі у Харкові і – звідти поїхали в Піски. Завезли в Невельське на правий фланг оборони до бійців 28-ї бригади глушники, суттєво розвантажились у мінометників 92-ї бригади, а ввечері, по-темному, проїхали до Тоненького передати кіборгам з аеропорту тактичні рукавички, масло для зброї і метальні ножі. Наші там на обстріли, які власне не припиняються ні на хвилину, відповідають адекватно: з мінометів, градів, ЗУ, кулеметів. Бойові зіткнення з розвідкою сепарів щодня. Є втрати. 200-ті. Але настрій у всіх бойовий. Кажуть, ніхто відступати не збирається, навпаки – тільки – вперед. Осточортіло перемир'я – сидіти на місці. Говорять, що перемир'я – це дурня.

На передовій у Щасті після бою

АКЦЕНТИ

Проект концепції науково-практичної конференції: **«Балто-Чорноморський регіон: актуальні питання співпраці»**

Єдина можливість для національних держав, які входили до СРСР, зберегти сьогодні власну свободу, є об'єднання зусиль для захисту від агресивної імперської Росії.

На конференції планується обговорити питання створення Балто-Чорноморського альянсу у складі України, Прибалтійських країн, Білорусі із правом прилучення до нього інших держав.

Мотивація:

Як ніхто, ті країни ЄС, які перебували під контролем самодержавної Росії і більшовицького СРСР, розуміють, що розв'язана Путіним війна проти України – не двосторонній конфлікт. Якщо не зупинити Путіна в Україні, нове загарбання пострадянських країн є лише питанням часу.

За аналогом Совєтського Союзу, але на новій ідейній, економічній та адміністративній основі, Росія, починаючи з 90-х років, в теорії і тепер на практиці, здійснює проект нової ідеократичної імперії. Проект реалізується поетапно.

Перший етап євразійської інтеграції – постсовєтський – має закінчитися входженням до РФ на правах автономій країн СНД і Прибалтики.

Другий етап – «континентальний», мав би полягати у стратегічному союзі з Китаєм, Індією, країнами Близького Сходу та Північної Африки.

Третій етап – нейтралізація Європи і Японії як важливих стратегічних «берегових зон» із виведенням їх з-під контролю США і включення в Євразійський проект. Йдеться про союз Росії, Німеччини, Франції, Китаю та Індії.

У новому столітті Путін намірився перекроїти мапу світу і встановити на значній території Європи та Азії гегемонію «Русского мира». Млява реакція Заходу на анексію Криму і вторгнення Путіна на територію Донецької і Луганської областей свідчить зокрема про вже досить тривалий період впливів «Руского мира» на інформаційні потоки та міжнародну політику Заходу.

Той факт, що західні країни-підписанти Будапештського меморандуму не виконали гарантій по збереженню територіальної цілісності України, теж дає колишнім радянським республікам, а нині членам ЄС, підстави сумніватися, чи в разі агресії Кремля НАТО виконає відносно них свої партнерські обов'язки. І в цьому плані об'єднання для захисту своїх інтересів країн Балто-Чорноморського регіону виглядає як ніколи актуальним і правильним.

Мета:

Створення такого Союзу фактично відкриває зовсім нові геополітичні можливості країнам-учасницям. Він зумовлює можливість формування принципово нового військово-політичного союзу на території Східної Європи. Союзу, який спиратиметься на тисячолітню історію співпраці і взаємовідносин у сфері оборони своїх земель від чужорідних цивілізаційних об'єднань типу Монгольської Золотої Орди та її правонаступниці Московії, сьогодні – Російської Федерації.

Метою Союзу є передусім збереження власної духовно-культурної і національної ідентичності, захист кордонів своїх країн, економічна співпраця із створенням власної, незалежної від Європи і Азії енергетичної системи.

Перспективи:

Здорові патріотичні сили країн Балто-Чорноморського регіону розуміють необхідність найщільнішої співпраці у міжнародній політиці, геополітичних стратегіях, формуванні спільних збройних формувань: миротворчих та антитерористичних угрупувань із їхнім технічним, організаційним та матеріальним забезпеченням, інноваційних технологіях в різних галузях культури, освіти, торгово-економічних відносин.

Висновок:

Головна перспектива ефективної діяльності такого об'єднання – це надання Україні та державам – союзникам захисту від зовнішньої агресії, всебічний розвиток у співдружності цих національних держав.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

ГОЛОДОМОР НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ

П'ятий пункт зазначає:

«Міністерству енергетики та вугільної промисловості, Міністерству соціальної політики, Міністерству регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства, Міністерству економічного розвитку і торгівлі, Міністерству фінансів, Міністерству юстиції, Донецькій та Луганській обласним державним адміністраціям підготувати та подати Кабінетові Міністрів України проект закону щодо визначення механізму врегулювання розрахунків за поставлені та неоплачені енергоносії на тимчасово неконтрольованій території за рахунок коштів, передбачених для виплати пільг та субсидій на даній території».

Безумовно, немає жодних правових підстав не платити пенсії, допомоги та інші виплати з бюджету тим, хто опинився не з своєї волі на території «ДНР-ЛНР». Немає підстав у КМУ, який 7 місяців постачав і продовжує це робити сьогодні терористам безкоштовно усі послуги ЖКХ, а тепер схаменувся і хоче оплатити «поставлені та неоплачені енергоносії на тимчасово неконтрольованій території за рахунок коштів, передбачених для виплати пільг та субсидій на даній території». Дані території не визначені як окуповані, програм, що забезпечують захист прав громадян України на цих територіях, немає. Громадяни, які проживають на цих територіях, мають рівні права з іншими громадянами України. При прийнятті нових законів або при внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (стаття 22 Конституції України). Ось текст:

«Стаття 64. Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 цієї Конституції».

Таким чином, Постанова №595 КМУ суперечить Конституції України, тобто є повністю антиконституційною. Але чини з КМУ, мабуть, це тлумачення не читали.

Донецький міський голова Олександр Лук'янченко, якому 11 липня керівництво самопроголошеної ДНР виставило ультиматум замість забезпечувати життєдіяльність міста, забезпечувати військові потреби терористичної організації «ДНР», погрожуючи, у випадку невиконання їх вимог розправою, за таких умов змушений був виїхати до Києва. Він просить Кабмін переглянути «убивчу» для донеччан антиконституційну постанову №595, яка передбачає переміщення з зони АТО всіх бюджетних організацій і підприємств життєзабезпечення.

Ось текст листа, який Олександр Лук'янченко 11 листопада спрямував прем'єр-міністру Арсенію Яценюку: «Виконання цієї постанови призведе до зупинки хлібозаводів, молокозаводів та інших харчових і торговельних підприємств у зоні АТО. Переміщені фахівці й працівники із зони АТО, яких лише в місті Донецьку близько 200 тисяч осіб, втратять робочі місця, заробітну плату й засоби для фізичного існування», – пише Донецький міський голова. Він зазначає, що за 20 діб 230 тисяч пенсіонерів не зможуть відкрити рахунки на територіях, які перебувають під контролем України: «Це призведе до затримки з виплатами пенсій і неможливості погасити заборгованість за липень-жовтень, яка становить 1 млрд. 274 млн. гривень. На даний час близько ста тисяч пенсіонерів, самотніх осіб перебувають на межі виживання».

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Міський голова зазначив, що лише завдяки допомозі Гуманітарного штабу фонду Ріната Ахметова пенсіонери, старші 65 років, мають продукти харчування. Але велика кількість людей від 55 до 65 років залишаються зовсім без ресурсів для існування.

Лук'янченко наголошує, що «припинення роботи філій Ощадбанку унеможливлюють здійснення платежів за комунальні послуги, інкасацію торговельних установ, виплату поштових, банківських переказів та інших життєво необхідних фінансових операцій».

Він просить прем'єра переглянути основні положення згаданої постанови й максимально адаптувати її до ситуації, у якій опинилися близько 4 мільйонів жителів Донецької та Луганської областей, які проживають у зоні АТО й зараз перебувають на межі гуманітарної катастрофи.

Аж ось 15 листопада чергова абсурдна ідея, вже Президента України: Указ Президента України № 875/2014, яким ввів в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 листопада 2014 року «Про невідкладні заходи щодо стабілізації соціально-економічної ситуації в Донецькій та Луганській областях» відповідно до статті 107 Конституції України. Такий антиконституційний як і Постанова №595 КМУ.

Читаємо: **«Підтримати пропозицію президента України щодо внесення ним в установленому порядку на розгляд Ради як невідкладного законопроекту про визнання таким, що втратив чинність, закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей». Таким чином, «особливий статус» в Донецькій і Луганській областях юридично скасовується, хоча фактично він і не застосовувався»**.

Пунктом 8 Порошенко запровадив інший особливий статус для цих територій: **«Запропонувати Національному банку України вжити у місячний строк заходів щодо припинення обслуговування банками рахунків, у тому числі карткових, відкритих суб'єктам господарювання всіх форм власності та населенню на окремих територіях в районі проведення антитерористичної операції в Донецькій і Луганській областях»**.

Тобто введено повну фінансовау блокаду окупованих територій. Зауважте, Україна ні разу публічно не порушувала питання про порятунок від голодної смерті сотень тисяч своїх громадян на «мінських» переговорах з Росією і терористами. У сумнозвісний закон про особливий статус окремих районів Порошенко теж не закладав найменші гарантії безпеки, прав і свобод для проукраїнських жителів Донецька і Луганська. Ніхто не відповів за те, чому майно жодного стратегічного підприємства чи установи не було вчасно евакуйовано. Ні Порошенко, ні Яценюк навіть не згадують у своїх указах і рішеннях, як мають дізнатись люди з АТО про їхні укази і розпорядження, якщо тут заборонені українські ЗМІ і відсутні органи державної та місцевої влади? Куди мають евакуюватися мешканці з зони АТО та ще й з тимчасовою пропискою (?!). Чи побудовано тимчасове житло для сотень тисяч немічних старих? Чи ми хочемо, щоб вони, голодні, замерзали і валялись на вулицях Дніпропетровська, Львова, Києва чи Харкова як у 1932–1933 роках під час Голодомору? У мене виникає питання: хто зрадник України, той, хто пускає по українській території поїзд «Новорозія» між Донецьком і Севастополем і у жовтні 2014 р. виплачує 14,4 млн. грн. повернення ПДВ Луганському патронному заводу, який перебуває під контролем терористів? Чи доведена до відчаю бабуся, яка з червня не отримує пенсію, бо вже вчетверте уряд міняє порядок виплати пенсії, і стоїть до обмороку у черзі за російською гнилою морквиною? Комусь цікаво як живуть бюджетники установ, які якимось дивом евакуювалися на вільні від бойовиків території? У «ДНР» і «ЛНР» нас лякають «правосеками», решту територій – донецькими пенсіонерами. Будь-яка територія буде українською доти, поки там залишаються наші люди. Немічні та пенсіонери, яким нікуди їхати, між смертю, евакуацією з рідного дому, російською подачкою виберуть смерть. Це їхній вибір, скажете? Так, «лес рубят, щепки летят». От нас визначили як ті «тріски», про яких Україна навіть не згадує, прирікши на смерть. Україна зобов'язана негайно звернутися до міжнародних організацій з проханням забезпечити їй можливість врятувати від голодної смерті своїх громадян. Для цього треба забезпечити допуск представників правоохоронних органів з відповідними гарантіями безпеки для проведення обліку пенсіонерів, нездатних самостійно пересуватися, лежачих хворих у лікарнях, покалічених під час обстрілів, інвалідів, сирітських будинків. Адже реєстр таких осіб існує. Роз'яснити зміни в одержанні пенсій, допомогти з оформленням банківських карток, реєстрацією як переміщеної особи, реєстрацією в управліннях соцзабезпечення та ПФУ документів тощо.

Порошенко переконаний, що Україна переможе мирним шляхом бойовиків терористичних організацій «ЛНР-ДНР» у результаті повної деградації Донбасу. Україна заживе без Донбасу нормально, а Донбас – у кам'яному віці аж до людоїдства як в селах зі сталінськими «чорними дошками» в 1932–1933 рр. Потім, здичавілі, ті що вижили і прийняли православний талібан племена, знову увіллються в процвітаючу, європейську, успішну Україну, яка буде «жити по-новому!» згідно з передвиборною програмою кандидата на пост Президента України Петра Порошенка. Я вже мовчу про те, що він обіцяв продати свій бізнес ставши президентом. Бо справедливість, законність, конституційність можлива тільки тоді, коли розділені влада і бізнес. Поєднання влади і бізнесу, яке було і при Януковичі, і при Кучмі, і яке маємо, на жаль, сьогодні – це фактична ліквідація судової системи. Якщо у Липецьку успішно відновлена робота заводу Порошенка, то виникає питання: як це впливає на його політику, зокрема, щодо повної здачі частини двох областей з чотирма мільйонами громадян України.

Невже не вистачає у сонму дорадників Порошенка розуміння, що в подібних війнах мир, спокій і цивілізація повертаються лише за однієї умови – в міста входить регулярна армія. Інших варіантів просто немає. У нашому випадку це буде або українська армія, або російська. Сьогоднішній план Порошенка – віддати регіон російській армії. Росія тільки за три дні з 15 листопада безперешкодно перекинула в Україну понад 100 одиниць військової техніки, яка гасає по центру Донецька. Про це під час брифінгу повідомив речник МЗС України Євген Перебийніс: «15-17 листопада зафіксовано вторгнення через пункти переходів Ізварине та Новоазовськ декількох колон військової техніки, в тому числі, танків, РСЗСВ (реактивних систем залпового вогню) і гармат». Адже кордон між Україною і РФ відкритий. І що завезла щойно в 74 фурах гуманітарного конвою РФ на територію «ДНР-ЛНР» – велика таємниця для чинуш України.

Дипломат також зазначив, що РФ спільно з бойовиками формує ударні угруповання і накопичує військову техніку та особовий склад на Донецькому, Дебальцевському і Луганському напрямках. Зокрема, в Докучаєвську останнім часом зафіксовано понад 500 осіб особового складу, близько 30 танків, 3 зенітно-ракетних комплекси, 6 реактивних систем залпового вогню, 6 крупнокаліберних гаубиць і багато іншої військової техніки. До Іловайська прибув ешелон – 12 вагонів з боєприпасами.

Як повідомлялося раніше, президент РФ, традиційно заперечуючи поставки озброєння бойовикам, заявив, що терористи його «знайшли».

Наші владні зрадники України, як бачите, тільки констатують факти замість ввести воєнний стан, змінити армію загальною мобілізацією і взяти під контроль наші міста. Їхні підспівувачі аплодують, вислуховуючи всі ці нісенітниці, оспівують волонтерів, які підтримують українських солдатів, приречених урядом на поразку. Ми можемо вибити РФ з Донбасу – але для цього треба починати вести повноцінну війну. Без всяких шоу. Мета війни повинна складатися в одному – нанесенні максимальних втрат військам окупантів. Є тільки один спосіб захистити Україну – це її звільнити. В іншому випадку російська армія візьме під повний свій контроль Донбас, чим вона зараз і займається, успішно усуваючи польових командирів розрізнених кримінальних банд «ДНР-ЛНР». Україна, крім Криму, втрачає, а насправді здає, ще й територію Донбасу.

Порошенко повинен перестати боятися Путіна, адже міг переконатися, що грати роль миротворця на переговорах з Путіним можна тільки в тому випадку, якщо ми почнемо його бити, а не констатувати, що з моменту оголошення «режиму тимчасового припинення вогню» терористами скоєно 3000 обстрілів позицій українських військ. У результаті декілька сотень убитих, маса покалічених. Страждають мирні мешканці. А у відповідь – тиша, бо ми дотримуємося мінських «мирних» домовленостей. Ми в односторонньому порядку виконуємо якісь домовленості, всі пункти яких бойовики не виконували і фактично перекреслили проведенням «виборів» 2 листопада за якимось тільки терористам відомим виборчим законом, а не 7 грудня – за українським. Без жодної на це реакції української влади. Складається враження, що Порошенко, ставши в позу ображеного, це робить навмисно – дає РФ і контрольованим нею «урядам» терористичних організацій наводнити ці території російськими військами і взяти під повний свій контроль. Таке враження, що в Україні немає влади, немає державної політики. І проблеми не тільки на Донбасі, і не тільки через Путіна. На саміті G20 фактично створена «антипутінська коаліція», яка радикально змінює зовнішньополітичну обстановку. Але Україні треба нею скористатись, діяти рішуче, а не «боротися» з власними громадянами: інвалідами, пенсіонерами та немічними в зоні АТО, евакуюючи їх в нікуди. Інакше шанс втратимо.

А в цей час звичайні щоденні повідомлення: за добу в зоні АТО стільки-то вбитих, стільки-то поранених, відсутня вода, світло, газ. 19 листопада перестав працювати «Ощадбанк», зате запрацював «Сбербанк Росії» – видає готівкою за картками всіх банків до 1 тисячі гривень, черги неймовірні. 15 листопада в «ДНР» почались масові арешти. Заарештувано трьох із 17 «міністрів»-зрадників «уряду» «ДНР»: «міністра палива та енергетики» Олексія Грановського, міністра АПК та «віце-прем'єра», «начальника Центру управління відновленням» «ДНР» Олександра Калюського. «Начальник розвідки» «ДНР» Сергій Петровський підтвердив ці арешти за зловживання службовими повноваженнями, а співробітники «міністерства міністра палива та енергетики» пікетували «прокуратуру ДНР» – на знак незгоди з арештом Олексія Грановського.

Ось така ситуація. Бойовики вже «чистять» свій «уряд» хоча не ясно, на підставі якого закону. А їм цього і не треба. У них закон-автомат Калашникова.

А наш уряд України, який разом з в.о. Президента Турчиновим без жодного пострілу здав Крим, тепер уже разом з Президентом України Петром Порошенком дарує Путіну територію Донбасу та знущається над знедоленими з зони АТО, свідомо порушуючи їхні права. Щоправда, Порошенко, на відміну від Яценюка, визнає порушення прав і сьомим пунктом свого указу дає доручення Міністерству закордонних справ України разом із Міністерством юстиції України повідомити світову громадськість, що він відступає від зобов'язань України за Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. Додам, що Порошенко порушив не одну статтю Конституції України, зокрема ст. 102 згідно з якою Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Чи для цього відбулася Революція Гідності, річниця якої спливає 21 листопада? І все-таки від усієї душі вітаю українців зі святом Гідності.

Марія ОЛІЙНИК
м. Донецьк

ПРАВДА КЛИЧЕ

РАФАЕЛЬ ЛЕМКІН І ГОЛОДОМОР

як геноцид українського народу

Рафаель (Рафал) Лемкін народився 1900 року у селі Безводне, біля Волковиська, тепер Гродненська область, Білорусь, у родині польських євреїв, які займалися хліборобством. Тоді це була Російська імперія; потім ця територія перейшла до відновленої Речі Посполитої. Лемкін на початку 1920 років студіював філологію, а потім право у Львівському університеті.

Ще під час навчання, 1921 року, убивство османського політика Талата-Паші вірменським студентом привернуло Лемкіна до проблеми злочинного масового винищування людей, часом цілих народів, і він почав вивчати міжнародне право з метою створити закони для запобігання та карання за такі злочини, які він тоді називав «варварством».

Докторську дисертацію Лемкін захистив у Німеччині, у Гайдельберзькому університеті, потім працював помічником прокурора у Бережанах, затим викладав у Варшаві. На початку 1930-х років Лемкін представляв Польщу на міжнародних правових конференціях; 1933 року (це не тільки рік приходу Гітлера до влади, а і рік Голодомору, про який Лемкін уже тоді добре знав) він запропонував вважати тих, хто з ненависті до великої групи людей шкодив членам цієї групи, винними у «варварстві», а тих, хто знищував культурні скарби такої групи з ненависті до них, – у «вандалізмі», затримувати таких людей, хоч би де вони були, судити і карати.

Тоді ця пропозиція була відкинута; її розвитком стала концепція геноциду, прийнята світовою спільнотою після Другої Світової війни.

1939 року, після поділу Польщі між гітлерівською Німеччиною та сталінським СССР, Лемкін змушений був утікати від нацистів до Швеції; врешті-решт він перебрався до США, де викладав право в університеті. 1944 року він видав працю «Влада Осі у Європі», в якій вперше вжив термін та сформулював поняття «геноцид» і задокументував нищення нацистською Німеччиною європейських країн.

Розробки Лемкіна були покладені в основу вироків Нюрнберзького трибуналу; він виступив головним промотором ухвалення Генеральною асамблеєю ООН 1948 року Конвенції «Про запобігання злочину геноциду та покарання за нього».

Двічі він був номінований на Нобелівську премію миру, але так і не отримав її.

Помер Рафаель Лемкін мало не у злиднях у Нью-Йорку в 1959 році.

Лемкін підтримував дружні зв'язки з українцями, особливо з головою Українського Конгресового Комітету Америки професором Левом Добрянським. Тому цей опублікований тут текст не є чимось випадковим у його біографії. Йдеться, найшвидше, про доповідь, яку Лемкін виголосив 1953 року у Нью-Йорку на поминальному відзначенні Великого Голоду українською громадою.

Машинопис тексту перебуває в архівному фонді Нью-Йоркської громадської бібліотеки (New York Public Library), у папці, де містяться інші матеріали до «Історії геноциду», над якою автор працював упродовж тривалого часу, але яка ніколи не була опублікована в повному обсязі (лише кілька років тому у Вірменії були опубліковані окремою книгою матеріали Лемкіна щодо геноциду вірменського народу).

Важливість ідей Рафаеля Лемкіна для української історичної і правової науки важко переоцінити. Лемкін прямо назвав злочини сталінського режиму проти української нації геноцидом; Лемкін наголошував, що геноцид був учинений саме щодо української нації; це відповідає вимогам Конвенції ООН, яка не визнає соціальні групи можливими жертвами геноциду – отже, не визнає штучний голод, спрямований тільки проти селян, як геноцид.

В українському геноциді Лемкін вбачає чотири складові, а саме:

– нищення української інтелігенції – мозку чи розуму нації;

– ліквідація Української Православної Автокефальної Церкви – «душі України»;

– Голодомор українського селянства – зберігача української культури, мови, традиції тощо;

– заселення України іноетнічними елементами для радикальної зміни складу населення.

Своїм широкомасштабним підходом до проблеми українського геноциду Рафаель Лемкін і сьогодні задає орієнтири сучасним дослідникам і політикам, вказуючи, як треба представляти цю трагедію перед світом, щоб світ її зрозумів і сприйняв.

Власне, після цієї публікації заперечувати факт геноциду українського народу, беззаперечно визнаного й описаного самим автором терміну й концепції геноциду як складової сучасного світового права, фактично означатиме заперечення цього злочину проти людства і людяності як такого і необхідності суворої кари за нього.

Роман СЕРБИН (Канада),
Сергій ГРАБОВСЬКИЙ (Україна)

Цей невеликий текст, який досі залишався фактично невідомим на пострадянському просторі, є справжньою інтелектуальною і правничою сенсацією. В ньому факт скоєння геноциду щодо українців із боку більшовицької влади описує й аргументує сам Рафаель Лемкін – автор концепції геноциду, яка лягла в основу всіх сучасних міжнародних і національних правничих актів.

Рафаель ЛЕМКІН

Масове вбивство народів і націй, яке характеризувало просування Радянського Союзу в Європу, не є новою ознакою його політики експансії. Не є воно і нововведенням, вигаданим просто для того, щоб створити однорідність із відмінностей поляків, угорців, балтійців, румунів, які тепер залишаються на окраїнах радянської імперії. Натомість це була довгострокова характеристика навіть внутрішньої політики Кремля, для якої теперішні можновладці мали достатній прецедент у діях царської Росії. Це справді необхідний крок у процесі «з'єднання», що, як гаряче сподіваються радянські вожді, створить «радянську людину», «радянську націю». Щоб осягнути ту ціль, ту об'єднану націю, кремлівські вожді радо знищать нації і культури, які здавна заселювали Східну Європу.

Те, про що я хочу говорити, – це, мабуть, класичний приклад радянського геноциду, його найдовший і найширший експеримент русифікації, а саме – винищення української нації. Як я сказав раніше, це тільки логічний наступник таких царських злочинів, як потоплення 10 тисяч кримських татар на наказ Катерини Великої, масові вбивства Івана Грозного при допомозі «відділів СС» – Опричнини, винищення царем Миколою I польських національних лідерів і українських католиків і низка єврейських погромів, які періодично плямували російську історію. Все це мало свої відповідники в межах Радянського Союзу – нищення інгерманландців [Ingerian nation], донських і кубанських козаків, республіки кримських татар, балтійських націй Литви, Естонії і Латвії. В кожному випадку це вияв тривалої політики ліквідації неросійських народів шляхом усування вибраних частин суспільства.

Україна становить частину південно-східного СРСР, яка дорівнює просторам Франції й Італії і має населення приблизно 30 [описка у тексті: правильно – 40] мільйонів. Будучи російською житницею, через своє географічне розташування вона стала стратегічним ключем до нафти Кавказу й Ірану та до всього арабського світу. На півночі вона межує з Росією. Доки Україна зберігає свою національну єдність, доки її народ продовжує думати про себе як про українців і домагається незалежності, доти вона становить серйозну загрозу для самого серця радянської ідеї. Нічого дивного, що комуністичні вожді надавали якнайбільшого значення русифікації цього самостійно мислячого члена їхнього «союзу республік» і вирішили переробити його і пристосувати до свого зразка єдиної російської нації. Бо українець не є і ніколи не був росіянином. Його культура, його темперамент, його мова, його релігія – все є інакше. …Він відмовлявся від колективізації, приймаючи радше депортацію і навіть смерть. Тому було особливо важливо пристосувати українців до прокрустового зразка ідеальної радянської людини.

Українське населення є дуже вразливе до расового вбивства його вибраних частин, тому комуністична тактика не наслідувала взірця німецьких нападів проти євреїв. Українська нація є надто багатолюдна, щоб можна було її цілковито знищити ефективним способом. Однак її релігійне, інтелектуальне і політичне керівництво, її вибрані і вирішальні частини є доволі малі, і тому їх легко ліквідувати. Саме тому радянська сокира з повною силою впала на ці групи за допомогою відомих знарядь масового вбивства, депортацій і примусової праці, заслання і голоду.

Ця атака виявила систематичний шаблон: увесь процес повторювано знову і знову, щоб протистояти новим спалахам національного духу. Перший удар спрямований на інтелігенцію – мозок нації, щоб паралізувати решту організму. У 1920, 1926 і знову в 1930–33 роках вчителі, письменники, митці, мислителі і політичні провідники були ліквідовані, ув'язнені або депортовані. Як подає журнал Ukrainian Quarterly (Український квартальник) за осінь 1948 року, тільки в одному 1931 році були заслані в Сибір 51 тисяча 713 інтелектуалів. Така сама доля зустріла принаймні 114 визначних поетів, письменників і митців – найвидатніших культурних провідників нації. За приблизними підрахунками, принаймні 75 відсотків українських інтелектуалів і професіоналів у Західній Україні, на Закарпатті і на Буковині були брутально винищені росіянами. (Ukrainian Quarterly, літо 1949).

Поряд з атакою на інтелігенцію ішов наступ на Церкву, священиків і церковну ієрархію – «душу» України. Між 1926 і 1932 роками було ліквідовано Українську Автокефальну Православну Церкву, її митрополита (Липківського) і 10 тисяч священиків. У 1945 році, коли радянська влада була встановлена в Західній Україні, подібна доля спіткала Українську Католицьку Церкву. Факт, що перед ліквідацією цієї Церкви їй запропонували можливість приєднатися до Російського Патріархату в Москві – політичного знаряддя Кремля, – вказує на те, що єдиною ціллю тієї акції була русифікація.

За два тижні перед конференцією у Сан-Франциско 11 квітня 1945 року загін військ НКВС оточив кафедральний собор Св. Юра у Львові та арештував митрополита Сліпого, двох єпископів, двох прелатів і кількох священиків. Всіх студентів міської богословської семінарії вигнали зі школи, а професорам подали до відома, що Українська Греко-Католицька Церква перестала існувати, що її митрополит арештований і що його місце посяде єпископ, призначений радянською владою. Такі акції були повторені всюди в Західній Україні і поза лінією Керзона в Польщі. Принаймні сім єпископів були арештовані або пропали безвісти. На цій території на волі не залишилося жодного єпископа Української Католицької Церкви. 500 священиків, які зібралися, щоб протестувати проти радянської акції, були розстріляні або арештовані. По всьому краю було вбито сотні священиків і мирян, а тисячі заслано до таборів примусової праці. Цілі села були знелюднені. Під час депортації родини навмисне розділяли: батьків – на Сибір, матерів – до цегельних заводів у Туркестан, а дітей – до комуністичних домів на «виховання». За злочин бути українською Церкву було проголошено організацією, шкідливою для добробуту радянської держави, а її членів записано в радянських поліційних досьє як потенційних «ворогів народу». Фактично, за винятком 150 тисяч членів у Словаччині, Українська Католицька Церква була офіційно ліквідована, її ієрархи ув'язнені, її духовенство розігнано і депортовано.

Ці атаки на «душу народу» мали і матимуть серйозні наслідки для «мозку» України, адже значна частина інтелектуалів традиційно походила з родин духовенства, самі священики були провідниками в селах, а їхні дружини очолювали благодійні організації. Черничі чини завідували школами та опікувалися більшістю благодійних організацій.

Третє вістря радянської атаки було спрямовано проти фермерів – великої маси незалежних селян, зберігачів традицій, фольклору і музики, національної мови та літератури, національного духу України. Зброя, яку вживали проти них, є, мабуть, найстрашнішою з усіх – виморювання голодом. Протягом 1932 і 1933 років 5 мільйонів українців померли від голоду; жорстокості, яку 28 травня 1934 року 73-й Конгрес (США) засудив як нелюдську. Була спроба схарактеризувати цю кульмінацію радянської жорстокості як економічну політику, пов'язану з колективізацією пшеничних ланів, а отже, з потребою у ліквідації куркулів – незалежних фермерів. Але насправді великомасштабних фермерів в Україні було дуже мало. Радянський письменник (насправді йшлося про генсека ЦК КП(б)У, який разом із тим був партійним публіцистом, речником) Косіор заявляв у газеті «Известія» від 2 грудня 1933 року: «Український націоналізм – це для нас головна небезпека». І, щоб викорінити цей націоналізм і встановити жахливу одноманітність радянської держави, принесли в жертву українське селянство. Метод, застосовуваний в цій частині плану, не обмежувався якоюсь окремою групою. Потерпали всі – чоловіки, жінки, діти. Врожай того року був достатній, щоб нагодувати людей і худобу в Україні, хоча дещо менший, ніж попереднього року. Правдоподібно, великою мірою це було спричинено боротьбою довкола колективізації. Однак голод був потрібний радянській владі, отже, вона створила його «на замовлення», накладаючи надзвичайно високу зернову квоту як державний податок. Мало того, на тисячах акрів пшениці ніколи не було зібрано – врожай залишили гнити на полях. Решту збіжжя звезли до державних зерносховищ для зберігання до часу, поки влада не вирішить, як розподілити зерно. Велику частину цього врожаю, такого життєво важливого для українців, експортували за кордон, щоб дістати кредити.

Зіткнувшись із голодом на фермах, тисячі людей покинули сільські околиці і подалися до міст жебрати за їжею. Коли їх виловлювали і висилали назад у села, вони залишали своїх дітей у містах в надії, що хоч вони зможуть вижити. Таким чином, тільки в Харкові залишено 18 тисяч дітей. В селах із тисячним населенням виживала сотня; в інших – половина людей зникала, …кожного дня гинуло 20–30 людей. Людоїдство стало звичайним явищем.

Московський кореспондент газети Christian Science Monitor В. Генрі Чемберлин писав у 1933 році:

«У цій апатії і зневірі комуністи вбачали саботаж і контрреволюцію та з безжальністю, притаманною самовдоволеним

ідеалістам, вирішили не припиняти голоду, щоб таким чином провчити селян. Допомога колгоспам була надана, але в недостатній мірі і так пізно, що вже загинуло багато людей. Селяни-одноосібники були залишені напризволяще; а далеко вищий рівень смертності серед селян-одноосібників виявився найсильнішим аргументом за вступ до колгоспів».

Четвертим кроком у тому процесі стала фрагментація українського народу шляхом поселення в Україні чужинців і водночас розпорошення українців по цілій Східній Європі. Таким чином була б знищена етнічна єдність та перемішані нації. Між 1926 і 1939 роками частка українців в населенні України знизилася з 80 до лише 73 відсотків. Внаслідок голоду і депортації українське населення зменшилося в абсолютних числах з 23,2 мільйонів до 19,6 мільйонів, тоді як неукраїнське населення зросло на 5,6 мільйонів. Якщо взяти до уваги, що колись Україна мала найбільший рівень приросту населення в Європі, приблизно 800 тисяч річно, то можна легко побачити, що російська політика досягла свого.

Такими були головні кроки систематичного нищення української нації, її поступового поглинання новою радянською нацією. Звертає увагу факт, що не було спроб цілковитого знищення, подібного до німецького методу атаки на євреїв. Все-таки, якщо радянська програма буде цілком успішна, якщо інтелігенція, священики і селяни можуть бути викорінені, Україна загинула б так само, як коли б було убито кожного українця, бо вона втратила б ту частину народу, яка зберігала і розвивала її культуру, її вірування, її спільні ідеї, які керували нею і дали їй душу, що, коротко кажучи, зробило її нацією, радше ніж масою людей.

Не обходилося і без масових нерозбірливих убивств – вони просто не були складовою частиною плану, скоріше випадковістю. Тисячі були страчені, а незліченні тисячі були запроторені на певну смерть у сибірських таборах праці.

Місто Вінницю можна назвати українським Дахау. У 91 могилі лежать тіла 9 тисяч 432 жертв радянської тиранії, розстріляних НКВС у 1937 або 1938 роках. Тіла лежали приблизно від 1937 року на справжніх кладовищах поміж нагробками, в лісах і (яка страшна іронія!) під танцювальним майданчиком, аж поки їх не відкрили німці в 1943 році. Про багатьох із тих жертв радянська влада повідомляла, що вони були заслані на Сибір.

Україна має також своє Лідіце – село Завадка [Морохівська], знищене польськими прибічниками Кремля в 1946 року. Польська Друга дивізія атакувала цю місцевість тричі, вбиваючи чоловіків, жінок і дітей, спалюючи житлові будинки і забираючи господарську худобу. Під час другого нападу червоний командир заявив уцілілим мешканцям:

«Така сама доля зустріне кожного, хто відмовиться виїжджати в Україну. Отже, я наказую, щоб впродовж трьох днів село було залишене, інакше я вб'ю кожного з вас».

Death and Devastation on the Curzon Line, by Walter Dushnyk (Володимир Душник, «Смерть і спустошення по лінії Керзона»)

Коли село було остаточно евакуйоване, серед 78 мешканців, що вижили, було тільки четверо чоловіків. Протягом березня того ж року два інші українські села були атаковані тим самим червоним загоном, і з ними повелися більш-менш так само.

Те, що ми тут бачили, не стосується виключно України. План, що його радянська влада там використовувала, повторювався і далі повторюється. Це є суттєва частина радянської програми експансії, бо вона пропонує швидкий шлях для уніфікації різномовних культур і націй, які складають радянську імперію. Те, що цей метод несе зі собою невимовні страждання мільйонам людей, не завернуло радянську владу з їхнього шляху. Навіть якби не було іншої причини, тільки ці людські страждання, ми мусили б засудити той шлях як злочинний. Але це ще не все. Це не просто справа масового вбивства. Це є справа геноциду, знищення не лише окремих осіб, але й культури і нації. Навіть якби було можливо досягти (знищення культур і націй) без страждань, ми все-таки були б змушені це засудити, бо все те, що формує націю – споріднення умів, єдність ідей, мови і звичаїв – становить один із найважливіших наших засобів цивілізації і прогресу. То правда, що нації зливаються і утворюють нові нації (ми маємо приклад цього процесу в нашій власній країні (США), але це злиття полягає у привнесенні найвищих цінностей, що їх має кожна культура, до спільного фонду благ. Саме таким способом світ посувається вперед. Отже, що ми вважаємо неправильним в радянських планах, окрім дуже важливих проблем людських страждань і людських прав, – це злочинне марнування цивілізації і культури. Бо радянська національна єдність твориться не об'єднанням ідей і культур, але цілковитим знищенням усіх культур і всіх ідей, за винятком однієї – радянської.

Друкується за публікацією в книзі «Кияни – свідки Голодомору», видання Київської МО т-ва «Меморіал» ім. В. Стуса

ДУМКИ З ПРИВОДУ

АГРЕСІЯ ПРОТИ УКРАЇНИ ВЕДЕ РОСІЮ ДО КАТАСТРОФІЧНОГО ОБВАЛУ

Україна – не Росія, а Донбас – не Чечня. Все набагато сумніше. 25 грудня 1979 року радянські війська вторглися до Афганістану, щоб «підтримати революцію братнього афганського народу». Почалася війна з моджахедами, яка тривала 10 років і забрала життя більше ніж 15 тисяч радянських солдатів і офіцерів. Понад 53 тисячі військовослужбовців отримали поранення, контузії або травми. Майже півмільйона людей захворіли різними захворюваннями на чужій території у важких умовах війни і антисанітарії.

Ця війна коштувала СРСР не менше 6 мільярдів доларів щорічно і остаточно розорила економіку, яка і без того не процвітала. У 1980 році Захід бойкотував московську Олімпіаду, однак це слабо подіяло на розум «кремлівських мрійників». Дещо пізніше керівники провідних країн Заходу вирішили покарати Радянський Союз економічно за настільки зухвалий військовий демарш, і вони, як вважають багато істориків та політичних експертів, обвалили ціни на нафту. У середині 1985 року один барель нафти коштував 8 доларів замість 35 і Радянський Союз втратив надійний валютний дохід. 8 березня 1983 року президент США Рональд Рейган назвав СРСР «імперією зла», наполягаючи на принциповій аморальності радянського тоталітарного режиму. Через 8 років Радянський Союз в результаті введених санкцій Заходу і війни в Афганістані припинив своє існування.

Але «імперія зла» не вмерла, вона повернулася до нас в іншому вигляді. Війна на сході України – це «другий Афганістан». Скільки вона буде коштувати Росії, поки важко оцінити, однак очевидно, що ціна їй буде величезною, а результат буде схожий з результатом афганської авантюри. «Тільки дурні вчаться на своїх помилках», – говорив Отто фон Бісмарк. Нинішнє кремлівське керівництво не хоче вчитися навіть на помилках інших. Перемогти Україну можна лише на папері і в комп'ютерній грі, але не на полях битв чи на рингу. Починати війну без жодних перспектив її виграти можуть тільки не дуже розумні люди, які втратили зв'язок із реальністю.

Уже через рік, за моїми оцінками, в Росії станеться катастрофічний обвал економіки, який викличе масові протести. Ті пенсіонери, які сьогодні з піною біля рота захищають «Кримнаш», будуть з тією ж люттю лаяти Кремль і вимагати віддати Крим Україні, не маючи можливості купити на свою пенсію навіть шматка ковбаси. Це підкотить швидко і несподівано. Пригадуються слова з байки Крилова: «Ах, Моська, знать, она сильна, коль лает на слона...». Сьогодні цим «слоном» виявився весь світ, з яким вирішило поміритися силою кремлівське керівництво і особисто президент Путін. Чим вони думали, кидаючи виклик усьому людству, залишається загадкою.

Мешканці Кремля живуть сьогоднішнім днем. Що буде завтра з країною, їх мало хвилює, їхня головна турбота – ціна на нафту, гарант виживання. Путін опинився на роздоріжжі: вперед підеш – голову складеш, направо підеш – живим не повернешся, наліво підеш – загинеш, назад підеш – смерть свою знайдеш. Нічого не залишається, як вказати перстом на Сполучені Штати і мовити: «Це все вони, супостати!». Це «вони» організували Майдан, щоб зруйнувати Україну і нашкодити Росії, це «вони» нацьковують два братніх народи один на одного і це «вони» посилають російські війська воювати з Україною!

Цивілізація вже пішла з епохи канонерок, коли все вирішувалося тим, у кого більше фрегатів і гармат. У Росії сьогодні є ядерна зброя, якою браві чекісти почали шантажувати весь світ. Не допоможе. Однак чекісти вміють блефувати і вміють показувати чотири тузи, яких у них немає. Питається – навіщо? Навіщо йти на конфронтацію з тим світом, де все: їхні діти, дружини, коханки, капітали, нерухомість – усе їхнє гламурне життя? Втратити все разом – заради чого? Чим закінчиться чергова авантюра Кремля, не знає ніхто. Тільки закінчиться вона, швидше за все, погано – і не тільки для керівництва Росії. Коли б і як не прийшов мир на Донбас, людей, убитих заради чиїхось амбіцій, не повернути. Вічне прокляття висітиме над кожним, хто натискав на спусковий гачок або віддавав наказ на знищення.

Світ став іншим – відновити братерські відносини між Росією та Україною зможе той, хто знайде в собі мужність сказати правду про всі злочини, вчинені представниками російської влади. Той, хто скаже українцям: ми помилялися, вибачте нас.

Герман ОБУХОВ,
радянський політв'язень, письменник і сценарист, співголова Товариства російських політв'язнів

НАВІЩО БРЕШЕ «ПЕРШИЙ КАНАЛ»?

«Перший канал» російського телебачення продемонстрував в ефірі фальшивий супутниковий знімок, який нібито доводить, що малайзійський літак збитий українським винищувачем. «Новина», оприлюднена одним з найбільш затятих брехунів російського телеефіру Михайлом Леонтьєвим, моментально з'явилася в перших рядках новин на провідних сайтах Росії.

Але буквально через кілька хвилин виявилось, що «Перший канал» банально і незграбно збрехав. Як тло для пропагандистської фотографії, був обраний супутниковий знімок Google Maps, зроблений у 2012 році. На одному з фрагментів добре видно хмару характерної форми. Та й з моделлю літака імітатори не допрацювали: на фотографії зображений імовірно СУ-27, але ніяк не МіГ-29. Та й час на фотографії «Першого каналу» зазначено 1:19:47 UTC. А «Боїнг» зазнав аварії приблизно о 13-й годині цього часу.

Може виникнути питання – а навіщо російським пропагандистам така незграбна брехня? Відповідь на це питання проста – для телевізійної аудиторії, яка вірить кожному слову «Першого каналу» і його ведучих. Російська влада вже зараз побоюється офіційного оприлюднення результатів розслідування авіакатастрофи «Боїнга», тому що прекрасно знає, хто насправді винний у знищенні людей. Показово, що фальшивий знімок з'явився в ефірі невдовзі після того, як прем'єр-міністр Австралії Тоні Еббот зажадав від російського президента Володимира Путіна вибачитися за авіакатастрофу і виплатити матеріальну компенсацію родичам жертв.

Коли матеріали офіційного розслідування будуть оприлюднені, в Москві просто нагадають, що Російський союз інженерів давно вже розслідував катастрофу і знайшов винних – українську владу. Звичайно, санкції від цього не скасують і економічне становище Росії не покращиться. Зате більшість шанувальників Володимира Путіна буде знати, що «Боїнг» збили саме для того, щоб покарати бідних росіян. І зробили це підлі українці за вказівкою з Вашингтона. «Перший канал» повідомив про це задовго до оприлюднення результатів розслідування, отож, все ясно.

Так що Михайло Леонтьєв знає, що робить.

Віталій ПОРТНИКОВ,
Радіо Свобода

ПИЛЬНУЙ!

УКРАЇНА ПОВИННА ДОМОГТИСЯ ПЕРЕГЛЯДУ ФОРМАТУ МІСІЇ ОБСЄ

У керівництві ОБСЄ занадто багато представників Росії. Україна повинна домогтися перегляду формату моніторингової місії ОБСЄ та виключення звідти Росії, як зацікавленої сторони. Про це в ефірі «5 канала» заявив координатор групи «Інформаційний Спротив», керівник Центру військово-політичних досліджень Дмитро Тимчук.

«Якщо ми говоримо про ОБСЄ, ми повинні поставити питання – що там роблять представники Російської Федерації, вихідці з МЗС Росії, причому на ключових посадах? Департамент по транскордонних проблемах очолює вихованець Лаврова. Про що далі говорити? Про яку об'єктивність спостережної місії може йтися?», – заявив Тимчук.

«Я думаю, що якимось чином можна переформатувати ОБСЄ. Тобто наполягти на тому, що Росія є зацікавленою стороною і не повинна брати участь у цих місіях», – додав він.

Як повідомлялося, раніше Тимчук заявляв про використання бойовиками автомобілів з символікою ОБСЄ.

3 жовтня ОБСЄ офіційно визнала, що співробітники місії в Донецькій області підвезли на своїй машині сторонніх людей в камуфляжі.

Раніше також повідомлялося, що в місті Соледар Донецької області один з російських офіцерів несанкціоновано користувався посвідченням з логотипом ОБСЄ і носив нашивку організації на своєму камуфляжі.

 ДОЧКИ ТВОЇ, УКРАЇНО

НА СВІТЛИЙ ЮВІЛЕЙ ПІШЛА ДО НЕБА СВІТЛА ДУША

2014 рік наповнений як драматичним сьогоденням, так і надзвичайно вагомими ювілеями.

200-ліття від народження українського Генія й Пророка Тараса Шевченка, 100 років від створення Легіону Українських Січових Стрільців, 70 років від утворення Української Головної Визвольної Ради, 70 літ відходу до Господа нашого видатного Митрополита Андрея Шептицького, 25 літ виходу з підпілля Української Греко-Католицької Церкви, яка стійко й жертовно обороняла українців Західної України від ворожого, антиукраїнського й безбожного впливу…

Такі дати освячують наше сьогодення, яке наповнилось таким же драматизмом і разом з тим героїзмом.

Поміж визначними ювілеями ясніють соті роковини від народження Блаженного священномученика Романа Лиска. 100 літ тому прийшов він у світ, щоб стати самовідданим українським душпастирем, якому доля повеліла стати мучеником за віру й Україну. А в 2001 році він зайняв місце серед сонму беатифікованих Блаженних священномучеників Української Греко-Католицької Церкви.

Цього 2014 року відбулося кілька урочистих відзначень 100-ліття Блаженного Романа Лиска, зокрема, у місті Городку, де він народився і звідки його повели на дорогу мучеництва.

І ось цього ювілейного року, мовби на запрошення ювіляра, пішла до Царства Небесного його вірна дружина Неоніля Лиско – людина нелегкої долі та надзвичайно доброго, благородного серця.

Спокійним і навіть якось світлим був цей перехід в інший світ Неонілі Лиско, як і сама її постать, що, попри тернистий життєвий шлях, відзначалася внутрішнім спокоєм і гідністю. Вона, залишившись у молодому віці вдовою з трьома дітьми, показала зразок мужності, незламності, надзвичайної працьовитості і самопожертви.

Тож пом'янімо цю достойну Українку!

НЕОНІЛЯ ЛИСКО

Вона народилась 5 травня 1922 року у с.Заднишівка Скалатського району Тернопільської області в родині о.Матвія Гуньовського і Олени з Гапіїв. У 1938 році закінчила гімназію Сестер Василіянок у Львові і вийшла заміж за молодого теолога Романа Лиска, сина о.Володимира Лиска й Іванни з Цегельських.

У 1939 р. Митрополит Андрей у зв'язку із складною політичною ситуацією відклав плановане висвячення Романа Лиска і порадив тимчасово влаштуватися на вчительську працю. Неоніля Лиско вчителювала разом з чоловіком у селах Побіч і Колтів Золочівського району.

28 серпня 1941 року Роман Лиско був рукоположений на священика. Душпастирював у с.Колтів і с.Белзець на Золочівщині, а їмость Неоніля стала зразковою дружиною і матір'ю. Вона народила четверо дітей: Олександра, 1940 р.н., Любомира, 1941 р.н., Звениславу, 1944 р.н., і Христину, 1947 р.н.

З 1945 р. почались переслідування репресивною совєтською владою цієї гарної родини за те, що о.Роман Лиско відмовився перейти на православ'я. Постійні утиски, обшуки і нарешті – заборона відправляти в церкві та закриття її.

Родина переїхала до м.Городка, та це не врятувало Неонілю від тяжких випробувань. У 1948 році померла її доня Христя. А 9 вересня 1949 р. був заарештований її чоловік, і більше вона його не бачила. Залишилася сама з трьома дітьми, без засобів існування...

І саме в цей важкий час виявилась велика сила духа цієї матері, її незламність і працьовитість. У надзвичайно тяжких психологічних і матеріальних обставинах п.Неоніля пішла вчитись на курси медсестер, одночасно заробляючи уроками музики в музичній школі. Закінчивши півторарічні медичні курси, працювала медсестрою в лікарні і здобула визнання як добросовісний і кваліфікований працівник, була операційною сестрою. Але оскільки платні медсестри забракало на утримання трьох дітей, продовжувала працювати і в музичній школі. Хоч була музично обдарована і мала добру підготовку, почали закидати їй, що не має радянського документа про музичну освіту. Поступила у Львівську музичну школу для дорослих, раз на тиждень залишала дітей самих, їхала до Львова

і весь день проводила в цій школі. Залишала дітей сплячими і поверталась, як уже спали, але потрібне свідоцтво здобула.

Відчайдушно дбаючи про дітей, багато енергії тратила, щоб довідатись про долю свого чоловіка. Разом з матір'ю і сестрою о.Романа оббивали пороги прокурорських кабінетів, та все намарно. Аж у 1956 році прийшло офіційне повідомлення з прокуратури, що о.Роман Лиско помер у тюрмі в 1949 р. від хвороби серця (35-річний чоловік, який ніколи нічим не хворів!) і є посмертно реабілітований. Не хотілося вірити в це...

Не раз Неонілі Лиско траплялось вийти вдруге заміж, її шанували за порядність, інтелігентність, працьовитість, достойні люди пропонували їй, 30-40-річній вдові свою руку. Та вона навіть не припускала такої можливості. Посвячувала себе лише дітям…

Можливо, жевріла глибоко в серці надія, що ще десь живе її чоловік?.. Чи прагнула і мертвому йому берегти вірність?..

З Божою поміччю Неоніля Лиско виростила, гарно виховала своїх дітей. Сини закінчили інститути, дочка здобула музичну освіту, почала вчителювати в музичній школі. А їй самій Господь дарував довге життя. Дочекалася шестеро внуків і семеро правнуків. З любов'ю посвячувалася їм. А також безвідмовно допомагала всім потребуючим як досвідчена медсестра.

З 1964 року мешкала з дітьми у Львові.

Фактично пані Неля ніколи не жила для себе, завжди турбувалася про інших, являючи при цьому зразок уособлення всіх християнських чеснот.

Характерною рисою Неонілі Лиско була велика пристрасть до музики, що на схилі літ викликала подив і захоплення всіх, хто знав її. Кожну вільну хвилину вона сідала за фортеп'яно, грала з великим натхненням і хистом. У дев'яностолітньому віці ця старша пані, яка вже значно і недобачала, і недочувала, грала прекрасно. Пам'ятала безліч релігійних, народних, стрілецьких і повстанських пісень, а також могла на слух відтворити нові сучасні мелодії. І хоч природа брала своє, здоров'я й сили вичерпувалися, життєва енергія згасала, – музика з нею була до останніх днів. Буквально, ще три дні перед своєю кончиною, пані Неля, з певним зусиллям підійшовши до фортеп'яно, з приємністю награвала улюблені мелодії.

Сьомого листопада Неоніля Лиско заснула вічним сном, відійшла до Господа у сні, тихо й покірно, як і прожила своє нелегке життя.

Врочисто й побожно проводжали в останню путь Неонілю Лиско рідні, друзі, знайомі. Благовійно відправляли похоронні богослужіння численні священики. Мовби компенсуючи кричущу несправедливість, що не мав похорону її чоловік (дотепер невідомо, як згинув і де поділи його тіло люті кати, що вкоротили йому віку в тюрмі на Лонцького), з великою побожністю проводжали до Господа дружину Блаженного священномученика Романа Лиска.

Чотири священики на чолі з о.Юрієм, парохом храму св.Климента-папи, до якого належала покійна, відправили парастас у домівці Неонілі Лиско, де три сестри-монахині чудовим співом супроводжували відправу. Наступного дня Чин Похорону було відправлено в храмі св.Володимира (капеланському храмі Лісотехнічного університету), де богослужіння супроводжувалося чудовим співом семінаристів. Опісля домовину з покійною в супроводі ескорту автомобілів перевезли до міста Городка, де покійна прожила значну частину свого життя.

У Городку в храмі Преображення Господнього вже чекали восьмеро священиків з Городоччини та численні городківчани, багато з яких знали і пам'ятали покійну Неонілю. Також приїхали родичі із Кам'янки-Бузької. Після урочистого богослуження процесія з домовиною та хоругвами, які несли скаути куреня імені Блаженного Романа Лиска, пройшла містом до городоцького цвинтаря. Там, біля величавого хреста, встановленого в честь Блаженного священномученика Романа Лиска, знайшла місце спочинку його вірна дружина Неоніля Лиско. А душа її, сподіваємось, нарешті з'єдналася із душею чоловіка-мученика.

Вічная пам'ять!

Лідія КУПЧИК,
м. Львів

 НАРУГА

Тіла загиблих бандити скинули в штольню

В РНБО заявляють, що бойовики на Донеччині скинули кілька десятків тіл загиблих у боях терористів і російських військових в штольню однієї з приватних шахт.

Про це на традиційному брифінгу у вівторок розповів речник Інформаційно-аналітичного центру РНБО Андрій Лисенко.

«За оперативною інформацією, кілька десятків тіл терористів та російських військових, загиблих протягом останнього часу в районі Дебальцево, за наказом керівництва терористичних угруповань було скинуто у штольню однієї з приватних шахт, яку після цього було підірвано», – сказав Лисенко.

 ПАМ'ЯТАЄМО...

ВІН ЖИВ УКРАЇНОЮ І ДЛЯ УКРАЇНИ

20 листопада 2014 року минає рік, як відійшов у вічність вірний син Української землі, людина великої душі та великого серця, палкий патріот та наставник Василь Іванович Керзюк.

Народився 13 вересня 1930 року в селі ОлешаТлумацького району Івано-Франківської області в селянській родині. Після закінчення середньої школи вчителював у селах Кутського району. У 1950–1954 навчався на фізико-математичному факультеті Івано-Франківського педінституту, в якому по 1963 рік працював асистентом кафедри вищої математики та вчителем середньої школи м. Івано-Франківська.

1966 року закінчив аспірантуру при Інституті математики Академії наук України і був направлений на роботу в м.Хмельницький. Там працював у Хмельницькому технологічному інституті (асистентом, старшим викладачем, доцентом кафедри вищої математики). У 1970 році захистив кандидатську дисертацію. Написав 13 наукових праць. Протягом 9 років очолював загальнотехнічний факультет.

Вже перебуваючи на заслуженому відпочинку, В.Керзюк не переставав працювати. Так у Хмельницькому інституті економіки і підприємництва Василь Іванович займав посаду проректора.

Пан Керзюк володів кількома іноземними мовами: англійською, німецькою, польською та російською.

Все життя захищав права українців на рідну мову і культуру, з 1987 року проводив активну політичну роботу за державність України і національне відродження.

З відновленням Незалежності Української держави Василь Керзюк з головою поринає у політичне життя країни. Так, зі створенням Конгресу Українських Націоналістів С. Стецько у 1992 році, Василь Іванович стає одним із співзасновників Хмельницької ОО КУН і очолює її протягом десятиліття.

Василь Керзюк був членом Політичної Ради КУНу, головою ХОО КУН, член правління міської організації «Просвіта».

Василь Іванович зробив чималий внесок у розвиток Української держави, зокрема, у вихowання молодого покоління.

Разом з дружиною Галиною Григорівною вони виростили і виховали двох дочок Оксану і Олю, допомагали дочці Оксані ростити чотирьох онуків та діждалися ще й правнуків.

Пам'ять про Василя Керзюка ми збережемо у своїх серцях. Усі, хто знав цього непересічного чоловіка, пам'ятають його шляхетність, благородство, органічне українство душі, доброзичливість. Гідний син України, пан Василь жив нею і для неї. Молимо Господа, щоб оселив його душу там, де праведні спочивають. Вічна пам'ять.

Друзі, побратими

ЕНЕРГОБЕЗПЕКА

ТАКИЙ НЕЗРОЗУМІЛИЙ ВИБІР

Чому Арсеній Яценюк використовує чесько-російську «Шкоду» для побудови блоків Хмельницької АЕС?

Наталка ПРУДКА

Заява прем'єр-міністра Арсенія Яценюка, зроблена наприкінці жовтня під час засідання Кабінету Міністрів про те, що добудова енергоблоків Хмельницької АЕС повинна здійснюватися в найкоротші терміни та із залученням лише європейських партнерів, детонувала спалах обурення в колах професіоналів. А ще – цинічно ввела в оману звичайних обивателів.

На тлі воєнного вторгнення з боку Росії наша держава потерпає від гострого дефіциту енергоносіїв, і тепер своєрідним порятунком дійсно таки стала атомна енергетика, про пріоритетний розвиток якої уряд мав би серйозно подбати. Заклик прем'єра про необхідність кооперуватися не з росіянами, а з європейськими партнерами, полягає в наступному:

«НАЕК «Енергоатом має прискорити добудову атомних енергоблоків, а також здійснювати її з європейськими партнерами. Наскільки мені вже відомо, ми не з Росією, а ми саме з Чехією, зі «Шкодою» (Scoda) будемо мати контракт», – наголосив очільник уряду.

Але в керівника такого рангу повинен бути штат кваліфікованих радників, і їм недопустимо не знати, що з 2004 року стовідсотковим власником «ŠKODAJSa.s.» став російський холдинг «Объединённые машиностроительные заводы», засновником якого є російський «Газпромбанк».

Починаючи з 2004 року, всі плани чеської «ŠKODAJSa.s.» формуються в Росії, тому про яку кооперацію з Європою говорив Арсеній Яценюк, не зрозуміло.

Перш, ніж робити таку заяву, уряд мав би розірвати чинну міжурядову угоду з Російською Федерацією від 09.06.2010 року про співробітництво в будівництві енергоблоків №3 та №4 Хмельницької АЕС, ратифіковану Законом України від 12.01.2011 №2917-VI.

Постає також питання, а чи варто будувати енергоблоки з чехами, якщо «ŠKODAJSa.s.» ніколи не розробляла будьяких реакторних установок?

Дуже давно ця компанія брала участь в будівництві 1-го та 2-го блоків АЕС «Темелін» в Чехії, виготовляючи окреме обладнання, в тому числі й корпус реактора ВВЕР-1000 за старим російським проектом В-320 (ВВЕР-1000/В-320).

Тоді ж для спорудження АЕС «Темелін» чехам була передана документація проекту ВВЕР-1000/В-320, який базувався на патентах СРСР. Але це була реакторна установка 2-го покоління, яка давно не відповідає діючим нині вимогам Європейського Союзу EUR (EuropeanUtilitiesRequirements).

У країнах Європейського Союзу нині EUR дозволяє будувати реактори покоління 3 і 3+, в яких передбачено обов'язкове використання МОКС палива, можливість роботи в маневрових режимах для добового регулювання потужності та мати показник вірогідності виходу радіоактивних елементів за межі активної зони порядку не менш ніж 10-7.

Нічого з цього й близько немає в реакторах ВВЕР-1000/В-320.Тому дивно, чому наш уряд орієнтується на чеських партнерів? Технологіями реакторів третього покоління в Європі володіє лише Франція.

До речі, в Чехії планували збудувати 3 і 4 енергоблоки АЕС «Темелін», оснащені реакторами третього покоління, для участі в тендері на будівництво яких було спеціально створено консорціум МИР.1200.

До його складу, крім «ŠKODAJSa.s.», увійшли російські «Гидропресс» і «Атомстройэкспорт» з проектом АЕС-1200 на базі реактора ВВЕР-1200 російського дизайну, який відповідає вимогам для реакторів 3-го покоління. Проте у квітні 2014 року уряд Чехії зупинив проведення тендеру, відмовившись від будівництва. Чому?

Інформація на сайті «ŠKODAJSa.s.» підтверджує, що ця компанія не розробляє реакторні установки для будівництва АЕС, а виконує лише окремі роботи, виготовляє окремі види обладнання та надає послуги при здійсненні пуско-налагоджувальних робіт, та взагалі не йдеться про проект реакторної установки в цілому.

Повністю чеський проект могла б виконати лише російська сторона – на базі проекту «Гидропресс» – як учасника зазначеного вище консорціуму МИР.1200.

ІСТОРІЯ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ АЕС

Спорудження блоків Х-3 і Х-4 на ХАЕС було розпочато ще в 1985 році. А вже в 1990-му роботи призупинили в зв'язку з оголошенням Верховною Радою мораторію на будівництво нових атомних електростанцій в Україні.

На той час завершили спорудження всіх загально станційних споруд для забезпечення експлуатації ХАЕС з чотирма енергоблоками. Нині будівельна готовність 3-го блоку – 75 відсотків, четвертого – 28 відсотків. Блоки Х-3 і Х-4 вирішили будувати, використовуючи старі конструкції. З метою вибору виконавця проекту в 2008 році оголосили міжнародний тендер.

До участі в тендері були запрошені: ScodaJS (Чехія), Areva (Франція-Німеччина), Westinghouse (США-Швеція-Японія), KoreaElectricPowerCorporation (KEPCO, Південна Корея) і «Атомстройэкспорт» (РФ). Перші дві не відповіли згодою на запрошення.

Компанія Westinghouse зняла свою пропозицію реактора АР-1000 в ході тендера. Тобто, щоб зберегти свою репутацію, ніхто, крім росіян, не погодився будувати блоки на наявних будівельних конструкціях, які простояли просто неба більше двох десятків років і розраховані на реактор 2-го покоління – проект ВВЕР-1000/В-320.

Колишній уповноважений президента України з міжнародних питань енергетичної безпеки (2008–2010) Богдан Соколовський неодноразово заявляв у пресі, що результати тендера були відомі наперед.

«Рішення по ХАЕС на всіх етапах ухвалювалися, не зважаючи на попередження президента України та компетентних фахівців», – заявляв Б.Соколовський.

Мінпаливенерго визнало переможцем тендера з вибору проекту реакторної установки для будівництва Х-3 і Х-4 російську компанію «Атомстройэкспорт», яка запропонувала будувати блоки ВВЕР-1000/В-392 на старих конструкціях.

Колишній керівник ДІЯРУ Олена Миколайчук неодноразово робила заяви в пресі: «нові системи безпеки геометрично навіть не влазять у старі конструкції. Тобто, від старих конструкцій потрібно відмовитися».

Після тривалих експертиз із залученням фахівців спеціалізованих організацій вирішили використовувати старі будівельні конструкції, але за умови, що будуть виконані певні ремонтні роботи.

До будівництва енергоблоків так і не приступили, хоча вже не одну сотню мільйонів гривень вкладено на підготовку до реалізації проекту.

Не був розроблений і сам проект спорудження Х-3 і Х-4 – ані на базі реакторної установки В-320, ані на базі В-392.

Мало того, Росія вже навіть не планує розробляти проект на основі застарілих конструкцій на Хмельницькій АЕС. Після аварії на японській АЕС «Фукусіма-Даїчі», росіяни запропонували не використовувати старі конструкції, – про це в пресі заявляла колишній керівник ГІЯРУ Олена Миколайчук.

НОВИЙ ПРОЕКТ?

Після зробленої прем'єром заяви щодо ХАЕС про кооперацію з чехами, не всім зрозуміло, що б це значило? Редакція ЕП спрямувала до НАЕК «Енергоатом» відповідний перелік запитань, але відповіді так і не отримала.

Незрозуміло, хто ж здійснюватиме розробку реакторної установки та яку частку в цьому проекті буде дозволено мати «ŠKODAJSa.s.» з дозволу російської сторони?

Це особливо актуально: адже Україна, яка на сьогодні розпочала виконання Угоди про асоціацію з ЕС, планує вступити до Євросоюзу. Виникає питання, на якій підставі ліцензуючий орган України зможе ліцензувати застарілі проекти?

Якщо ж добудову Х-3 та Х-4 розглянути теоретично, то матимемо повну залежність від РФ щодо постачання ядерного палива на ці блоки та повну залежність від науково-технічного забезпечення їхньої експлуатації.

Додаткове підтвердження – факт розірвання Контракту між Болгарією та Росією про побудову АЕС «Белене» за проектом ВВЕР-1000/В-392. Нині йде судове розслідування щодо компенсації понесених стронами витрат.

Слід зазначити, що Проект ВВЕР-1000/В-392 також не пішов на Балаковській АЕС (Росія), хоча він був розроблений для 5-го та 6-го енергоблоків цієї станції.

Тоді про які контракти зі «ŠKODAJSa.s.» (100 відсотків власності РФ) «Енергоатом» веде переговори щодо спорудження Х-3 та Х-4? Фактично переговори ведуться з РФ при посередництві російської фірми на території Чеської Республіки.

Яке ж рішення прийме «Енергоатом» з метою уникнути проблем, пов'язаних із спорудженням та експлуатацією Х-3 і Х-4 спільно з чехами? Відповіді немає.

Немає відповіді на це запитання й у керівника державного регулятора Сергія Божка, голови Державної інспекції ядерного регулювання (ДІЯРУ), а саме цій організації доведеться ліцензувати нові енергоблоки. В коментарях ЕП він сказав:

«Що стосується надання ліцензії на Х-3 і Х-4, то я, по-перше, не хотів би оперувати проектом В-320, тому що сьогодні ще не визначено: буде проект В-320 чи інший. Подруге, якщо подивитися, як приймається рішення регулюючим органом не тільки України, а й країн ЄС, то рішення – воно багатокрокове…»

Натомість більшість опитаних ЕП експертів кваліфікували незрозумілий для багатьох заклик прем'єра про кооперацію з чехами, як намір певних спритних «смотрящих», не без допомоги очільника уряду, спрямувати у власні кишені один, а може, й декілька мільярдів доларів, що планує взяти Україна у вигляді позики під псевдо будівництво.

Бажання отримати мільярдний кредит, щоб потім створити видимість будівництва, дуже посилилося останнім часом. Кінцева мета: після великого дерибану назавжди поставити крапку на цьому проекті. Тобто, повторити долю болгарської АЕС «Белене».

ЯК ЗУПИНИТИ ДЕРИБАН?

Щоб припинити ці інсинуації, уряд мав би оголосити новий міжнародний тендер на перспективні референтні реактори, тепер уже на інших умовах, ніж були 2008-го року – на основі вимог до перспективних реакторів 3-го покоління.

І вибрати виконавця цього проекту, скориставшись величезними напрацюваннями, зробленими з метою розвитку атомно-енергетичного комплексу України за останні 5 років.

Проект Х-3, Х-4 обіцяли зробити своєрідним плацдармом для відновлення працездатності будівельно-монтажного та проектувального комплексів України.

«В Україні необхідно налагодити власне виробництво реакторів. При спорудженні нових АЕС приблизно 50-70 відсотків обладнання має вироблятися у власній країні», – переконаний Володимир Бронніков, колишній директор підрозділу «Енергоатома» – «Атомпроектінжинірингу».

Проте всі його ініціативи були зупинені з приходом до влади команди Януковича. (УП,13.09.2013: http://www.epravda.com.ua/publications/2013/09/13/394660/)

Президент України, разом з урядом, мали б подбати про розвиток атомної енергетики в кооперації зі світовими лідерами. «ŠKODAJSa.s.», без допомоги росіян, до таких не належить.

У зв'язку з надкритичною ситуацією з газо– та вуглепостачанням уряд України ухвалив рішення про пріоритетний розвиток атомно-енергетичного комплексу.

Але розвиток атомної енергетики без кооперації зі світовими лідерами в галузі реакторобудування здійснити неможливо. «ŠKODAJSa.s.»до таких лідерів не належить.

Тому ті «любі друзі», які ввели прем'єра в оману щодо розвитку ядерної енергетики України на базі нібито чеських проектів, а насправді застарілих російських, мають єдину мету: відкрити якнайшвидше фінансування для закупівлі старого обладнання, причому, без проведення тендерів. Щоб створити видимість будування, а насправді з метою набивання власних кишень!

Щоб цього не сталося, Арсенію Яценюку слід позбутися таких «любих друзів».

Якщо Україна дійсно планує розвивати атомну енергетику, то перш за все потрібно налагодити в кооперації зі світовими постачальниками реакторних установок розробку та виробництво національних проектів ядерних енергоблоків. А також забезпечувати відповідний супровід на всіх етапах їх життєвого циклу, адже ці виробництва визначають енергетичну безпеку атомної держави.

Довідково:
Компанія «ŠKODAJSa.s.» також відреагувала на заяву українського прем'єра. На сайті компанії 24 жовтня розмістили таку інформацію:

«Сообщение для прессы касательно сотрудничества ŠKODAJS a.s. с ГП «НАЭК «Энергоатом»

Дата сообщения: 24. 10. 2014

http://www.skoda-js.cz/ru/news/239.shtml

В связи с недавними публикациями в прессе касательно дальнейшего сотрудничества ŠKODAJS и ГП «НАЭК «Энергоатом» считаем нужным пояснить, что данные переговоры ведутся в рамках межправительственного диалога между руководством Чешской Республики и Украины.

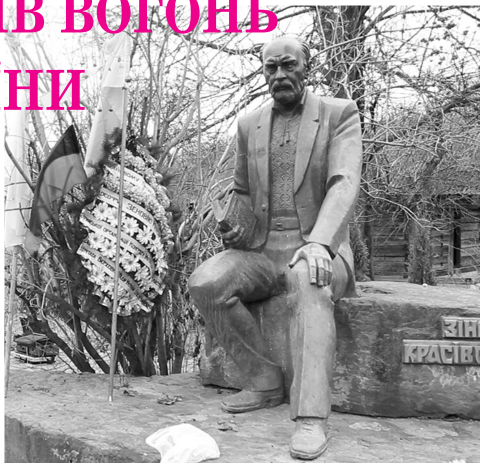
Компания ŠKODAJS имеет давний позитивный опыт плодотворного сотрудничества с украинскими атомщиками, однако на сегодняшний день никаких новых контрактов, связанных со строительством новых блоков АЭС, между нашими предприятиями не подписано».

Енергоблоки №1 і №2 Хмельницької АЕС.
xaec.org.ua

ЛИЦАР ЧЕСТІ

В ЙОГО СЕРЦІ ГОРІВ ВОГОНЬ ЛЮБОВІ ДО УКРАЇНИ

«Затямте!
Ідея живе лиш тоді,
Як прагне людина
За неї померти!»
З. Красівський

Зіновій Красівський – вихованець ОУН і УПА. У неволі провів майже половину свого життя. Його шлях був тернистим. А в серці горів вогонь віри, любові й боротьби. Прагнення волі та незалежності України було палким у слові, в подиху і в кожному кроці. Кажуть, – це була дуже добра людина…

16 листопада 2014 року на малій Батьківщині Зіновія Красівського у селі Витвиця громадськість Долинського району Івано-Франківської області відзначила 85-у річницю з дня його народження. Зібрались шанувальники біля пам'ятника Зіновію Красівському, голові Теренової ОУН, яку він очолював протягом останніх років існування « імперії зла» і аж до смерті. Урочистості зорганізовані районною адміністрацією та активом села. Представниками влади були: заступник голови РДА Ігор Лисейко, начальник відділу культури Володимир Гібчинський, сільський голова Богдан Байдра. Також серед присутніх: Голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА і ІФ ОО КУН Богдан Борович, голова ІФ обласної «Просвіти» Степан Волковецький, голова КУН Стрийського району Микола Магас, голова Братства ОУН-УПА Стрийського району Степан Мартинів, голова ОУН-УПА Долинського району Юрій Долішній, голова КУН Долинського району Тарас Мельник та інші. Промови вище названих учасників святочного дійства перемежовувались з виступами аматорів художньої самодіяльності села і району.

У долі Зіновія Красівського та його родини багато переживань, важкої праці, страждань. Подібно до сім'ї Степана Бандери, будучи полум'яними патріотами, брати його також поклали життя на вівтар рідної неньки України, а батьки померли в засланні. Брат Євстахій – «Крига» загинув в оточенні НКВД, пустивши собі кулю в голосницю. Другий брат Мирослав – «Бігун» загинув у горах Надвірнянського району. Третього брата Ярослава – «Негуса» НКВДисти привезли в рідне село з заломленими руками і скрученими колючим дротом, а на шиї висів автомат для постраху селян.

Сам Зіновій в 1948 р., коли родину Красівських вивезли в Казахстан, втік на Батьківщину. У 1949 р. був важко поранений в Карпатах і арештований. В 1959 р. – вдруге заарештований за «розпалювання націоналістичних настроїв серед українців». 1963 р. разом із Дмитром Квецьком бере участь у створенні нелегальної організації Український Національний Фронт (УНФ), пише програму «Тактика Українського Національного Фронту», котра передбачала мирні методи боротьби за незалежність України. У березні 1967 р. були заарештовані керівні члени УНФ, а з ними Зіновій Красівський, якого засудили на 12 років позбавлення волі. В 1972 р. проти нього сфабрикували кримінальну справу і помістили на примусове лікування в психлікарню. Загалом в ув'язненні З.Красівський пробув понад двадцять років. А після повернення у 1987 р. стає секретарем Української Гельсінської Спілки. Згодом разом із Петром Дужим та Іваном Кандибою в 1990–1994 рр. засновують політичну партію націоналістичного напрямку «Державна самостійність України» (ДСУ). На з'їзді рефреном звучали його слова: «Націоналізм – це вищий прояв людського духу, який був у всі часи протягом усієї історії людства, але досяг свого апогею у 1940–1950 рр., і яскрав в українській нації. Це був безприкладний прояв націоналізму! І нам на нього треба брати напрямок, і нам треба кріпити свої сили, свої ряди, а якщо практично хочемо прислужитися українській нації, то ми повинні взяти той ідеологічний доробок, який був створений нашими кращими теоретиками уже в діаспорі, на чужині, такими, як Степан Бандера, Роман Шухевич, Ярослав Стецько та іншими. Ми мусимо це розмножити в такій кількості, щоб донести до кожного українця».

Панахиду біля пам'ятника відправляв місцевий парох УГКЦ о. Петро. Звучали патріотичні пісні, а дух Зіновія Красівського витав над присутніми і нісся в гори Карпати й по всій Україні. На завершення заходу Б. Борович виконав Гімн Українських Націоналістів.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

КОЛИ МИ ВМИРАЛИ, НАД ДЗВОНИ НЕ ГРАЛИ…

Ці листопадові дні сповнені багатьма трагічними подіями далеких років минулого століття і сьогодення. Адже боротьба за волю, честь і гідність в Україні триває.

17 листопада 2014 року в м. Івано-Франківську відбулось віче на честь і пошану страчених 71 рік тому місцевих українських патріотів, членів ОУН.

1943 року гестапо провело акцію захоплення членів Організації Українських Націоналістів, які зібралися в театрі. В цей день йшла вистава В.Барнича «Шаріка». Відома оперета написана до часу повстання Січового стрілецтва і проголошення ЗУНР. За доносом, гестапівці 14 листопада 1943 року провели захоплення, а вже через три дні, 17 листопада, провели розстріл біля синагоги. Слід сказати, що з 27 членів ОУН ніхто не просив пощади. Натомість під час розстрілу співали гімн «Ще не вмерла Україна» і вигукували: «Слава Україні».

На мітингу-реквієму була коротка інсценізація з оперети «Шаріка», а також патріотичні виступи. Слово мала і дочка Олексія Маланюка, одного з розстріляних – Оксана Маланюк, диригент, викладачка, громадський діяч і людина з великої літери.

У виконанні хору і вояків ОУН-УПА звучали патріотичні пісні та Гімн Українських Націоналістів.

Богдан БОРОВИЧ

ТОП-НОВИНА

ХОЧУ ЖИТИ НА ВУЛИЦІ ҐЕЙДРОЙЦЯ!

Із ініціативою перейменування вулиці Іони Якіра на вулицю Єжи Ґедройця до Київської міської адміністрації звернулися київські журналісти.

«Революція Гідності в Україні стала фундаментом розбудови україно-польських стосунків. Народ Польщі виявив справжню солідарність із українським народом. Український народ відчув безпосередню підтримку, від звичайних поляків та державних мужів Польщі, у своєму прагненні побудувати демократичну та правову Україну, як частину єдиної Європейської сім'ї.

Фундатором концепції добросусідських відносин незалежної України та Польщі є видатний поляк Єжи Ґедройць? активний прихильник співпраці наших народів та супротивник взаємних територіальних претензій.

Роботи Ґедройця стали фундаментом зовнішньополітичної дій Польщі до України. Виходячи з вище сказаного пропонуємо перейменувати вулицю Якіра, Шевченківській район міста Києва, на вулицю Єжи Ґедройця», – ідеться у звернені польсько-українського порталу PoloNews на ім'я голови КМДА Віталія Кличка.

Нагадуємо, Єжи Ґедройць – польський публіцист і громадський діяч, засновник і головний редактор культового часопису Kultura (Париж). Активний прихильник польсько-української співпраці, супротивник взаємних територіальних та інших претензій. Гедройцева формула «Без незалежної України не буде вільної Польщі» стала гаслом східної політики Польщі після 1989 року і до наших днів.

З ініціативи і коштом Єжи Ґедройця у Бібліотеці «Культури» з'явилася друком антологія української літератури 1917–1933 років «Розстріляне відродження», що її на замовлення Ґедройця підготував Юрій Лавріненко. «Розстріляне відродження», як пропозиція назви книжки, вперше прозвучала у листі Ґедройця до Лавріненка від 13 серпня 1958 року: «Щодо назви. Чи не було би, може, добре дати як загальну назву: «Розстріляне відродження. Антологія 1917–1933 etc». Назва тоді звучала би ефектно».

Після виходу книжки Єжи Ґедройць коштом редакції надіслав рецензійні примірники антології до Спілки Письменників у Києві та до українських радянських журналів, а також використовував кожну можливість, легальну й нелегальну, аби переправити книгу «за залізну завісу».

Маємо бути вдячні великому полякові, який, як ніхто, багато зробив для порозуміння між нашими народами. Його слова проте, що «без незалежної України не буде вільної Польщі», не може не вразити серця польських патріотів! І сьогодні Польща – надійний друг України. Спасибі, Ґедройцю!

Хотіла б жити на вулиці, щоноситиме його ім'я.

Ольга ДМИТРЕНКО,
За матеріалами ЗМІ

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Влада лише для виду впорядкувала…	Влада лише про людське око впорядкувала…
Зривати на дітей злобу…	Зривати на дітях злість…
Змія підколодна…	Гадина (гадюка) потайна…
Розказав про цю історію…	Розповів про цю пригоду…
Листя клеверу…	Листя конюшини…
Баснословні ціни…	Неймовірні (небувало або надзвичайно високі, нечувані) ціни…
Блякле обличчя…	Змарніле обличчя…
У високих ешелонах влади…	У верхніх ешелонах влади…
Всеоб'ємні розміри…	Всеосяжні розміри…
Дальновидний…	Далекоглядний…
Методи й засоби боротьби й надалі знаходяться на низькому рівні…	Методи й засоби боротьби й надалі залишаються на низькому рівні…
Коверкати слова…	Калічити слова…
У магазині мається великий вибір одягу…	У магазині є великий вибір одягу…
Набувають знання…	Здобувають знання…
Провіряти…	Перевіряти…
Дотемна…	До смерку (смеркання)…
Шукати партнера на пряму…	Шукати партнера безпосередньо…
Не знайти днем з вогнем…	І вдень зі свічкою не знайдеш…
Попутно зазначила…	Принагідно зазначила…
Поспішно…	Поспіхом…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9